

1.

Tolik příběhů začíná probuzením. Disra Senkovi prospal desítky let. Zatímco dřímal, uplynul doma téměř celý lidský život, ale tady, v okolí jeho nevědomého těla, se čas díky relativistickému gradientu při rychlosti blízké rychlosti světla smrskl na zlomek délky lidského života. A pro něj samotného samozřejmě čas neexistoval. Zůstalo jen zapomnění a nevědomí chladné hibernační komory. Tehdy je stavět opravdu uměli.

Senkovi si zvolil způsob probuzení. Někteří jeho kolegové – které po dezíral z nedostatku představitivosti – si nechali ukládat podstatné informace o jejich misi, zprávy z domova a systémové údaje lodě, aby s hlavou plnou dat mohli vyskočit z chladného spánku a s náskokem uhánět na svá stanoviště. Vzhledem k tomu, že práce, která je čekala, měla trvat desítky let, to bylo docela směšné. Senkovi nikdy neměl o většinu svých kolegů zvláštní mínění.

On se, paradoxně, nechal probudit snem.

Vznášel se v teplé, průzračné vodě Korálového moře, které se v takhle neposkvrněné podobě nenacházelo už dávno před tím, než se narodil. Sluneční paprsky pronikaly pod hladinu jako miliardy rozsypaných safírů. Pod ním se rozprostírala jeho vlastní rekonstrukce zmizelého Velkého bariérového útesu, tak jak si jej dokázal představit. Pestrobarevné výběžky v odstínech červené, rudé a zelené se jako předměstí neznámého města táhly, kam až oko dohlédlo. Korálová metropole kypěla životem, všude se něco hýbalo, plavalo, poskakovalo, splývalo nebo se plazilo. Zvolna se otáčel a laskavým, téměř božským pohledem shlížel na své dílo. Napůl spící a napůl probuzený mohl vnímat radost z toho, že něco takového stvořil, ale ještě ne bolest vědomí, že originál zahynul dávno před tím, než zemře on sám.

Konečně o sobě dal vědět jeden z jeho podivuhodných přátel. Protáhl své poddajné tělo puklinou ve skále a opatrně se k němu vlnil. Oči tvora se podobaly, a zároveň nepodobaly jeho očím a měřil si ho tím falešně moudrým pohledem, jaký příroda jinak propůjčuje pouze sovám. Chobotnice – z tohoto pohledu bylo ovšem těžké určit pohlaví – k němu vystrčila chapadlo, jako když se Adam chce dotknout svého božstva, a on mu pomalu natáhl ruku vstříc.

Byl to dobrý sen. Sám ho naprogramoval. Vytvořil komplikovanou sekvenci mentálních simulací, které čerpaly z některých jeho vlastních

vzpomínek, jejichž spojením a promícháním vytvořil něco nového. Stále to bylo snové a neskutečné, ale detailní, a o to mu šlo. Také se musel s pozoruhodnou vynalézavostí vlámat do lodních počítačů, protože setkání s mořskou faunou nebylo na běžném menu budících sekvencí. Vložit neurologické sekvence do lodní databáze nebylo příliš obtížné, skutečným problémem bylo zahladit stopy po takových úpravách. Ale od té doby se často šfoural v systémech lodi, aniž by si toho kdokoli všiml. Senkovi dospěl k přesvědčení, že Terraformní iniciativa na Zemi byla neuvěřitelně nedbalá, pokud šlo o digitální zabezpečení, ale nelámal si s tím hlavu a dál pokračoval ve šfouření. Co by se mu asi tak mohlo stát?

Během svých výletů do virtuálního chrámu protokolů mise se Disra Senkovi mimo jiné ocitl tváří v tvář Disrovi Senkovimu, nebo alespoň posádkovému záznamu a posudku toho jména. Protože celá posádka byla technicky mimořádně zdatná, zajímaly ho výsledky jeho osobního hodnocení. U mise trávající několik desítek let, jako byla tahle, se hodnotily dva hlavní ukazatele, z nichž každý mířil opačným směrem. Jeden popisoval, jak dobře dokáží členové posádky pracovat v dlouhodobé izolaci a jak budou snášet odloučení od celého lidstva a toku lidských dějin. V tom byl dobrý. Druhý se soustředil na práci ve stísněných prostorách ve společnosti jiných lidí, před nimiž nemáte možnost úniku. Ohromilo ho, když viděl, že na základě tohoto jediného výsledku mu hrozilo vyloučení. Senkovi sám sebe považoval za přátelského a vstřícného člověka. Od devíti let pracoval na návrzích pseudointeligencí, aby si měl s kým povídat, a nebyl snad – víc než kdokoli jiný z posádky – už doma obklopený domácími mazlíčky? Co mohlo být lepším důkazem jeho vřelé a laskavé povahy? Míval celkem devatenáct akvárií, z nichž tři byla tak velká, že se v nich mohl potápět. Mnoho z jejich obyvatel považoval za své blízké přátele. Jak si o něm mohli myslet, že je nespolečenský, a navíc ho zasypávat takovými nespravedlivými a zraňujícími poznámkami?

Byla to od něho samozřejmě ironie. Měli na mysli lidské přátele, a to nikdy nebyla jeho silná stránka. Přesto jich pár měl a v prostředí zaměřeném na plnění úkolů, kde se všichni soustředili na dosažení společného cíle, se mu pracovalo dobře. A když došlo na zábavu, nebyl sice bavičem a duší sešlosti, ale aspoň nikomu nešlapal na nohy. A navíc podle jeho skromného názoru neexistoval člověk, který by měl vtipy raději než on. Potíž byla jen v tom, že těm jeho se nikdo jiný nesmál.

Nakonec ale jeho celková sociální nenápadnost, v kombinaci s nepopíratelnými schopnostmi, stačila, aby se dostal do posádky, a poté ho nějaká kombinace hodnocení a počítačových podprogramů vykopla na

pozici šéfa Terraformačního týmu, který spadal pod Vrchní velení, protože když už máte v týmu lehce vyšinutého génia, je lepší nechat ho kormidlovat, ne veslovat. To byl doslovný komentář psychologa, který doporučil jeho povýšení, a Senkovi, který se dostal i do téhle složky, to považoval za kompliment a hýčkal si ho.

Teď ho ale potřebovali mít vzhůru. Snažil se co nejvíc natáhnout v tom neskutečném oceánu, ale jeho prsty se nikdy nesetkaly s koncem chapadla, a všichni jeho mazlíčci tam na Zemi vzdálené víc než třicet světelných let byli dávno mrtví.

Disra Senkovi otevřel oči. Věděl, že i po probuzení ze snu má stále na tváři blažený úsměv. Rychlou kontrolou lodních systémů se ujistil, že jsou u cíle, jejich dlouhá pouť skončila a proběhlo brzdění. Posadil se a protáhl (spíš jen formálně, než že by to skutečně potřeboval, ale byl zvyklý dělat spoustu věcí jen proto, že je *lidé dělají*, jako úlitbu útlocitu ostatních členů posádky). Nebyl ve své kóji sám, ale také nebyl obklopený dychtivými členy posádky. Jeho představení mělo jediného diváka, Yusufa Baltiela z Vrchního velení.

„Šéfe,“ pozdravil ho Senkovi. Znepokojovalo ho, že nezná důvod, proč je Baltiel svědkem jeho probouzení. Senkovi měl rád jasno, pokud šlo o příčinu a následek, a obvykle byl dost bystrý na to, aby se dokázal vyhnout překvapením. Znovu zapátral v lodních systémech a zjistil, že na velkém množství dat leží embargo. Nebyla přístupná jemu ani nikomu z posádky. Pouze Baltielovi. *To není dobré.*

„Potřebuju další náhled,“ řekl mu Baltiel.

„Budu hádat – planeta tady není?“ Tenhle vtíp platil u úplně prvních sond hledajících exoplanety. Data někdy ukazovala, že se v daném místě nachází planeta zemského typu, ale indikátory byly jen směsí jiných faktorů, které ten dojem vytvářely. V tomto případě už byla samozřejmě vyslána sonda, která se mohla pohybovat s podstatně vyšším zrychlením než sonda s posádkou, ověřila existenci planety schopné terraformace a vyslala nazpět zprávu. Teď by přece jen tak z rozmaru neposílali sondu s posádkou. Senkovi se opravdu nechtěl otočit a vracet se domů.

„Je tam planeta.“ Teprve nyní si Senkovi všiml, že Baltiel, který se vždy naprosto ovládal, je nezvykle napjatý. „Je tam planeta,“ opakoval. „Ale je tam problém. Zatím to držím pod pokličkou, ale je to příliš zásadní, než abych sám rozhodl. Chci, abyste to viděl.“

Kvůli datovému embargu – které Senkovimu připadalo jako dětinské řešení – museli doopravdy jít na Vrchní velení, aby viděli *tu věc*, která

Baltielu tolik rozrušila. Všichni ostatní byli zatím v klidu u ledu. Kdo by tedy mohl zmařit tuhle hru pláště a dýky? Dál zasypával systém otázkami, aby zjistil, co může a co nemůže vědět, protože počítač mu nedokázal říct, kde je hranice, dokud nenarazil na citlivé místo, a počítač zmlkl. Skutečná chůze z místa na místo byla, aspoň podle Senkoviho, něco, s čím se měla budoucnost už dávno vypořádat. Jeho nohy se jen obtížně vyrovnávaly s gravitací způsobenou rotací a namáhavě se plahočil za Baltielem, svižně kráčejícím prstencem posádky. S nelibostí zaznamenal, že Baltiel zablokoval i komunikaci se Zemí, přestože i kdyby teď chtěl volat o pomoc, trvalo by signálu třicet let a něco, než by dorazil domů. Pokud by měl Baltiel vražedné sklony, sotva by mu dokázal tak dlouho vzdorovat, vlastně vůbec.

„Povězte, šéfe,“ oslovil Baltielova záda.

Baltiel se zastavil a otočil se. Z jeho tváře vyzařoval zvláštní zápal. Senkovi sebou mimoděk trhl. *Nalezl Boha*, blesklo mu hlavou, což by byla nejhorší varianta ze všech špatných, zvláště vzhledem k posledním zprávám z domova. Během chůze namátkou procházel aktuální zprávy. Všechny byly už desítky let zastaralé, ale vypadalo to, že Země před nějakým časem prošla obtížným obdobím se vším možným, včetně protivedeckého terorismu. *Bud' rád, že jsi ve vesmíru, člověče.*

„Chci, abyste to viděl.“ Tohle nebyla jen záhada pro záhadu. Baltiel se snažil odhalit, o co jde, ale nedařilo se.

Po zhruba stovce vratkých kroků došli do Vrchního velení, kde se na obrovských obrazovkách ukazovaly údaje o planetách, slunci a vizualizace cílového systému, k němuž konečně dospěli. Systém se jmenoval Tess 834 podle prastarého satelitu Země, který jej jako první objevil na nebeské báni.

Senkovi začal s tím nejviditelnějším. Přesvědčil se, že se hvězda nechystá proměnit v novu, hledal významné nesrovnalosti a mezery mezi Tess 834b, „c“ a „d“, třemi plynnými obry, kteří zaplňovali obvod pomyslného planetária a měli privilegium prvních tří písmen abecedy, protože díky jejich hmotnosti je pozemské přístroje detekovaly jako první. Dva z nich nebyli o mnoho menší než Jupiter, třetí byl o něco větší. *Vynikající meteorický štít pro naše vnitřní planety*, pomyslel si.

Ledové a kamenné planety „e“ a „f“ se nacházely ještě více vně a kroužily po osamělých drahách tak daleko, že při pohledu z nich slunce soustavy splývalo s ostatními hvězdami. Soustava měla tři vnitřní planety, z nichž jedna se doslova prodírala horními vrstvami atmosféry hvězdy a další dvě se nacházely blízko sebe v široké obyvatelné zóně, ale byly tak

rozdílné, jak jen sourozenci mohou být. Senkovi si vyvolával další data a pátral, v čem je problém. Vnější z dvojice planet, Tess 834g, byla o něco menší než Země a skrz tenkou atmosféru bez skleníkových plynů ledově zářila odraženým světlem. Téměř veškeré teplo, které na ni dopadalo, se odráželo zpátky a ztrácelo se ve vesmíru. Bez ohledu na obyvatelnou Zlatovlásčinu zónu by každá plavovlasá návštěvnice zjistila, že jí kašička nepoživatelně zmrzla. Kromě poloviny léta přímo na rovníku. Druhá planeta, a zároveň jejich cíl, Tess 834h, byla teplejší než Země, o něco málo větší, s dusnou, teplo pohlcující atmosférou, která žárlivě shromažďovala všechno, co slunce vyslalo jejím směrem. Její měsíc byl dost velký na to, aby svou gravitací dokázal způsobit příliv a udržel jí stabilní osu rotace. První průzkumy prokázaly přítomnost většiny prvků užitečných pro lidský život. Celkem vzato, jakmile by na planetě proběhla terraformace, bylo by to dobré místo pro lidské osídlení. S minimálním úsilím by zde mohli nastolit funkční ekosystém a pak by snad jednoho dne mohli přijít lidé a žít tady. Nebo sem dorazí ta šílená Kernová a ve jménu vědy provede příšerné věci. Spousta terraformačních týmů byla znechucena ze své slavné bojovnice a vůdkyně Avrany Kernové, protože její cíle se zřejmě úplně neshodovaly s proklamovaným záměrem mise, na druhou stranu Senkovi ji nesnášel i proto, že dělala všechny ty báječné věci, které by rád dělal také.

„Všechno vypadá...“ *Dobře, až na to, že to vypadalo příliš dobře, když o tom mluvil. Zvlášť obsah kyslíku v atmosféře Tess 834h byl vyšší, než by čekal.* „Ach... co by...?“

„Tohle byl jeden z našich pozdějších průzkumů,“ řekl Baltiel přes rameno. „Do té doby byly velice detailně cílené. Nevšímalý si věci kolem. Opomíjely zvláštní věci.“ *Ty podstatné věci.* Neřekl to, ale Senkovi v jeho slovech slyšel ozvěnu té myšlenky.

Během přibližování se k systému Tess 834 prováděla loď vlastní průzkum. Její přístroje byly mnohem dokonalejší než vybavení starých pátracích sond, a pořídila proto podrobný obraz objektu budoucí terraformace. Samotná loď se získaným údajům nijak nepodivovala, neuvědomovala si, že objevuje. Stejně jako pátrací sonda viděla jen to, na co se dívala. Senkovi měl podobnou potíž. Dokonce si vyvolal nejlepší vizualizaci planety, kterou loď pořídila, když kolem ní prosvištěla na brzděné orbitě kolem rudě oranžového slunce. Jediný hnědý obří kontinent, rozlehlé inkoustové moře a spirálovité chomáče mraků. „Abych byl upřímný, vypadá to jako ideální místo pro terraformaci...“

Ale Baltiel stále nic neříkal a nakonec každý zvuk v místnosti, každé zašoupání nohou, každé zašustění zapadlo do propastné prázdnoty jeho

mlčení, zatímco čekal, až Senkovi rychle prolísta data, a jako když při dětské hře vzniká iluze pohyblivých obrázků, uvidí druhou stranu mince. Po chvíli se Senkovi konečně přestal dívat na údaje jako pátrací sonda a začal je číst jako člověk. Také zůstal bez hnutí a beze slov.

Ocitli se tak daleko od Země jako ještě žádný jiný člověk před nimi, cestovali celou generaci a nechali za sebou planetu, která se propadala do politického chaosu, aby toto vzdálené těleso obdarovali životem. Ale přišli pozdě. Život zde už byl.

2.

Terraformační loď dostala jméno *Aegean*. Všichni kromě Senkoviho a Baltiela předpokládali, že je to jen další neutrální jméno z dlouhého elektronického seznamu jmen lodí uloženého v nějakém počítači. Senkovimu se ale kdysi podařilo nabourat do choulostivého místa datového řetězce a změnit *Maratha* na *Aegean*, protože se mu to víc zamlouvalo, ale nemělo smysl se o tom šířit, zvlášť když všichni měli myšlenky někde jinde.

Aegean měl třináctičlennou posádku a všichni její členové už byli probuzení. Datová vrstva lodi měla co dělat, aby zvládla jedenáct žen a mužů, kteří se snažili zjistit, co se děje. Podle Senkoviho by měli informace uvolnit úplně, nebo jim neříkat vůbec nic, ale Baltiel byl rozený bavič, a navíc se chystal navrhnout poměrně radikální změnu jejich mise. Senkovi si to včas uvědomil a už pracoval na vlastních protinávrzích, protože tady byl z nějakého důvodu a neměl příliš v lásce lidi, kteří se mu hrabali v jeho stereotypch, natož ve stereotypch naplánovaných na desítky let dopředu.

Než probudili ostatní, měli on a Baltiel spoustu práce. *Aegean* kroužil po stabilní dráze kolem Tess 834h, ale datové embargo se vztahovalo také na obrazovky, které by jinak poskytovaly výhled na planetu pod nimi. Společně sestrojili speciální průzkumnou sondu s dlouhým dosahem, schopnou letu v atmosféře. Upřímně řečeno nejsložitějším úkolem byla dezinfekce té věci. Některé pozemské mikroby dokázaly přežít vakuum i žár vstupu do atmosféry a století kosmického průmyslu vytvořilo nové bizarní prostředí, v němž se bakterie i houby nově zabydlely. Terraformní týmy se tím obvykle nezabývaly, protože koneckonců jejich úkolem bylo osít planetu co nejrozmanitějším životem. Baltiel ale nechtěl nic riskovat. Tam pod nimi byl živoucí svět, a to poslední, co by chtěl, bylo spuštění nějaké mikrobiální apokalypsy.

Proto sondu vytiskli a od základů vyrobili ve sterilních podmínkách, potáhli pěnou a vystřelili do vesmíru. Její gumový pancíř se postupně odpařil, až zůstala jen neposkvřené sonda, nedotčená lidskou rukou.

Pak ji vyslali do atmosféry planety, aby se trochu porozhlédla. Senkoviho představivost pracovala na plné obrátky a hlavu měl plnou řasových jezírek, bakteriálních povlaků a stromatolitů. Život na Zemi měl za sebou dlouhé období primitivních jednoduchých buněk, buď osamocečných, nebo pospojovaných do náhodných, neorganizovaných kolonií.

Složitý život byl jen současnou pěnou na obrovské kádi prokaryontů, které přijímaly potravu, dělily se a umíraly. Takový pohled očekávali – hlen nediferenciovaného života nalepený podél pobřeží jediného obrovitého kontinentu.

Pak se sonda snesla níž, aby mohla zaznamenávat obraz. A oni se jen dívali a dívali, přehodnocovali své představy a občas se podívali jeden na druhého. Senkovi zkřížil prsty, když si uvědomil, jaké to bude mít důsledky pro jeho práci. Baltiel stál bez pohnutí, muž, jemuž se zjevil jeho osud.

Navedli sondu na vlastní oběžnou dráhu a přikázali lodi, aby probudila ostatní. Už zde byli všichni a Baltiel tak mohl rozhrnout oponu a předvést kouzlo.

„Možná si říkáte, jestli jsem se nezbláznil,“ obrátil se k nim. Ve skutečnosti sledoval, s jakými dotazy se obraceli na lodní systémy, a prostřednictvím přístupu Vrchního velení odposlouchával konverzaci, která probíhala mezi jejich implantáty. Někteří si opravdu mysleli, že v průběhu hibernace utrpěl nějaké poškození, přestože u moderních komor se to považovalo za nemožné. Jiní se probírali zprávami ze Země, prohledávali všechny signály, které stíhaly *Aegean*, a dospěli k nepříjemnému závěru, že Země je – přestože to bylo před jednatřiceti lety – v podstatě ve válce. Chystal se Baltiel přihlásit k jedné, nebo druhé straně? Chtěl některé z nich označit za antivědecké kolaboranty? Konflikt, který doma vřel – konflikt, který vřel ještě před jejich odletem – už neprobíhal jen mezi vědou a konzervatismem, ale protože tady byli všichni vědci, byl jejich pohled na něj přirozeně zkreslený.

Mnozí se snažili přelstít embargo, aby získali víc informací, nebo, jako doktorka Erma Lanteová, aby poslali zprávu domů. Senkovi, nyní Baltielův dobrovolný spolupiklenec, dokázal všem jejich aktivitám zabránit ze stejných důvodů, z jakých jsou z pytláků nejlepší hajní. A čeho chtěla Lanteová odesláním zprávy domů na takovou vzdálenost dosáhnout, byla záhada. Tvořili vlastní malý stát s třinácti obyvateli, odříznuti od lidského pokroku, vysazení na pustém ostrově v moři o rozloze vesmíru.

„Jenom se dívejte,“ řekl jim Baltiel, když je shromáždil v jedné ze sedaček *Aegeanu* a spustil svůj výběr sestavený z cestopisného záznamu průzkumné sondy.

Snášeli se dolů z oblačné oblohy pruhované jako boky makrely. Pod nimi byla obrovská, rudohnědá proláklina křížovaná několika horskými

hřebeny jako napůl zasypanými řadami obratlů. Vypadaly jako švy, které drží celý obrovský kontinent pohromadě. Tohle bylo žhavé, vysušené srdce tropických zeměpisných šířek a dron vytrvale letěl nad prašnou mísou velikosti Asie. Z této vzdálenosti a bez zvětšení vypadala téměř jednolitě. Výška pohledu se ale zmenšovala úměrně tomu, jak dron řízně klesal. Údaje o výšce, teplotě a ostatních parametrech se neustále měnily.

Nebýt chybějících kráterů, mohl to v jednu chvíli klidně být starý dobrý Mars. Byl to pustý svět, děsivě nehostinný. Zralý, aby na něm lidstvo vybuodovalo nový Eden.

Sonda dál klesala a mířila k severovýchodu. Vepředu se rýsovala čára tmy a záběr se k ní přibližoval. Pohled se posunul, zvětšil se a cukl doprava. To byl Baltielův dodatečný, trochu neohrabaný stříh, protože byl sice snílek, ale to ještě neznamenal, že je umělec. V poušti se objevila jezera, ale nebylo zřejmé, co obsahují. Na jednotvárné hnědé ploše tloukla do očí žlutá, železnatě rudá a modrozelená barva měďnatých složek. Neuvěřitelné toxické barvy často vytvářely mnohonásobné soustředné kruhy jako oka na pavím ocase. Vypadalo to jako obrovská odkaliště nějaké továrny, kterou se chystá uzavřít ekologická lobby, s břehy poseťtými třpytivými krystaly. Byl to krásný pohled, ale zároveň známka něčeho naprosto neslučitelného s lidským životem. Záznam teploty na obrazovce ukazoval šedesát jeden stupeň Celsia.

Sonda dál klesala. Nebylo slyšet žádný zvuk, ale jediným zvukem by stejně bylo svištění větru, skřípání drobných zrněk písku a řev turbín sondy, která zápolila s chlazením. Někdo si kreslil v zemi kolem jezer a také v jedovaté vodě. Byly to složité paprscité útvary jako tmavé sněhové vločky, které se větvily a větvyly a dotýkaly se jedna druhé. Baltiel byl přesvědčený, že je to něco jako kolonie bakterií, Senkovi namítal, že to klidně může být anorganického původu. Ale tohle byly ty nejméně vzrušující záběry, které chtěl posádce nabídnout. Byl to koneckonců bavič.

Došlo mu však, že po téměř třiceti minutách sledování neznámé pouště začne být jeho publikum netrpělivé. Pohled sondy se opět změnil, zamířil vpřed ke štítům jednoho z pohoří a zvětšení rostlo, až bylo vidět tečku pohybující se na pozadí rudé skály. Přestože sonda dělala, co mohla, bylo obtížné rozeznat, na co se vlastně dívají. Ve vzduchu se pohybovalo něco světlého a lidské oko se to snažilo reprodukovat jako ptáka nebo stroj. Sonda se blížila maximální rychlostí a pronásledovala tu věc. Teď to ze všeho nejvíc připomínalo tenkou plastovou tašku unášenou poryvy větru.

Vítr nabýval na síle v místech, kde se z pouště zvedala úbočí hor. Koneckonců mohl zde vanout, jak chtěl, a pohoří se mu stavěla do cesty. Sonda ukazovala oblaka větrem hnaného hnědočerveného písku, prašné víry, složitá stoupání termálních proudů, které do vyšších vrstev atmosféry vynášely všemožné lehčí úlomky.

Kamera na okamžik ztratila plastovou tašku ze záběru. Otočila se zpátky a nabídla mnohem bližší pohled. Sonda stoupala nad vrcholky hor a dívala se směrem dolů. Ta věc – nepochybně to byla živá věc – se líně vlnila podél horského úbočí.

„Myslíme si, že to má víc než deset metrů v průměru,“ řekl Baltiel, protože pohled ze sondy neposkytoval prakticky žádné měřítko.

Vypadalo to jako medúza s paprscitou strukturou, složená z neuvěřitelně tenkých vrstev. Plula s větrem a táhla za sebou vlákna, která byla viditelná pouze v okamžiku, kdy se zaleskla na slunci. Baltiel ji dlouho sledoval a upozornil, že se nejedná pouze o větrem hnaný předmět vydaný napospas živlům. Co si uvnitř neustále upravovalo tvar a velikost, jako kdyby posádka námořníků spouštěla, vykasávala a natáčela plachty. Mezi obecnstvem převládal názor, že Baltiel zřejmě vidí, co chce vidět, ale všichni viděli gigantickou létající chobotnici. Všichni viděli mimozemšťana. Ať si o Baltielových závěrech mysleli, co chtěli, postoj publika se navždy změnil, a oni také.

Byli prvními lidmi, kteří viděli něco, co se vyvinulo na jiné planetě a nebylo to Zemi za nic vděčné.

„Tohle ještě nic není,“ řekl jim Baltiel a přepnul na další položku svého mimozemského seznamu.

To byl jeden z jeho oblíbených kousků, umění pro umění samotné. Sonda plula noční oblohou a krajina pod ní vypadala pustá, rozervaná, ale plochá. Byla to opět poušť, ale tvořila mírnou náhorní rovinu přibližně o velikosti (a čirou náhodou také ve tvaru) Texasu. Na nebi se vznášel srpek měsíce. Kamery sondy se snažily zachytit a zesílit každý foton světla. Krajina dole měla zvláštní strukturu, byla plná hrbolatých pahorků podobných zatnutým pěstím a všechny byly od sebe navzájem oddělené volnými plochami.

Načasování bylo dílem dokonale šťastné náhody – sonda (stále řízená Baltielem) se snažila odhalit, na co se vlastně dívá, když na obzoru započalo svítání a zalilo krajinu rudým světlem. Jak se nad planinou rozednívalo, pěsti se spirálovitě rozevřely a roztáhly pět rozvětvených paží, jejichž vnitřní povrch byl temný jako tuň. Nebyly zelené chlorofylem,

neměly ani žádnou jinou barvu, vypadaly spíš jako solární panely než jako rostliny, a přesto nasávaly sluneční svit pro nějaký proces analogický fotosyntéze. K čemu? Jejich svět byl ohraničený náhorní rovinou, kterou pokrývaly. Tahle přirostlá forma byli možná jen dospělí jedinci, jejichž larvy unášel vítr, v němž je lovily a požíraly obrovské medúzy... Možná, možná. Všechny jejich nejlepší odhady, včetně těch Baltielových, byly jen plivnutím do hurikánu neznáma.

Teď sonda přelétla nad moře. Na tohle prostředí nebyla stavěna a voda byla téměř dokonale neprůhledná. Ale těsně pod hladinou se něco převalovalo, něco obrovského a oblého, jako světlý stín lesknoucí se v inkoustovém oceánu. Sonda nedokázala zjistit víc a vrátila se k pobřeží. Teď viděli drobné útvary pohupující se na vlnách. „Drobné“ znamenalo větší než člověk, ale temný oceán byl tak rozlehlý, že v porovnání s ním bylo všechno malé. Útvary byly průsvitné a protkané žilnatinou. Baltiela napadlo, že to budou nedospělé létající medúzy. Možná, možná.

Ukázal jim také póly. Nebyla na nich žádná pevnina, žádný led, ale podivná masa vláken, smyček a květín rozprostřená na stovkách čtverečních kilometřů. Všechno bylo organizované do paprsků a uzlů a při pohledu seshora to vytvářelo bizarní mozaiku. Spleť vypadala živá, ale nehybná, ale přesto bylo zezdola cítit neutuchající pohyb.

Dosud se nikdo nezačal vyptávat počítače ani se nepokusil obejít embargo. Dostal je, tak kdo by jim to mohl mít za zlé? A přesto si to nejlepší schovával až úplně na konec.

Poslední sekvence byla z místa, kde se moře setkávalo s pevninou, stíněné od rozpáleného vnitrozemí horami, na nichž se lámaly vlhké větry a zbavovaly se veškerého deště, který přinášely. Tady se nacházeli ve vysokých zeměpisných šířkách. Podle pozemských měřítek zde stále bylo horko, ale v porovnání s vražednými tropy to byl závan svěžího vzduchu. Sonda svým záběrem pokrývala plochou krajinu plnou tůní, potoků a bláta, slaná bažina se táhla, kam až oko dohlédlo.

Všude byl život, který rozevíral slunci okvětní lístky, listy nebo jiné neznámé orgány, zavrtával kořeny do hloubky, aby nasál mořské minerály ze solí nasycené půdy. Nebo dělal něco úplně jiného, nějaký proces, pro který na Zemi neexistoval ekvivalent. Všechno bylo nízké a zakrslé, příroda tohoto světa nevytvořila nic takového jako vysoký, stojící

strom. Všechno bylo tmavé s duhovými nádechy modrozelené nebo rezavě červené. Sonda klesala a její objektivy pátraly po nějakém pohybu. Mezi ní a povrchem něco prolétlo. Mělo to křídla a rozhodně to nebyla medúza. Bylo to světlé, rychlé, pohybovalo se to jinak než pták, jako by sérií rychlých skoků vzduchem. V místech, nad nimiž ten tvor přelétl, začal pohyb, nebylo možné odolat přirovnání k vzdušnému dravci a jeho kořisti. Dole se houpavě dávaly do pohybu věci podobné ježatým balvanům a pomalu se sunuly podél okrajů tůní. Tady Baltiel svoji prezentaci ukončil. Viděli dost, aby pochopili, kolik toho ještě musí být k vidění. Ach, snad jeden nebo dva cítili plíživé zklamání, které v nich takhle prezentace vyvolala, protože když přijdete na cizí svět a potkáte mimozemšťany, předpokládáte, že mimozemšťané budou schopni vás přivítat. Ať je vědecký pokrok jakkoli velký, lidská mysl sama sebe vždy pasuje na střed vesmíru. Pokud nemá vzniknout inteligence, *k čemu* to všechno je? Kde jsou města, kosmické přístavy nebo aspoň ruiny dávno zaniklé civilizace? A přesto byl tohle jediný objevený mimozemský život, který dokázalo nevyzbrojené lidské oko rozeznat. Především byl zázrak, že vznikl z něčeho jako z bakterií, zázrak bylo i to, že výsledkem bylo něco, co vůbec dokázali rozeznat jako „život“.

Pak Baltiel připomněl poslání jejich mise, k němuž samozřejmě (a zcela podružně) patřilo zničení toho všeho a nahrazení něčím, co se víc podobalo domovu.

Senkovi se zájmem sledoval reakce posádky. Neexistovala záruka, že se na věc budou dívat z Baltielovy perspektivy. *Koneckonců, jak se říká ve starých filmech, jsme jednatřicet světelných let od Země, abychom terraformovali planety a žvýkali, ale došly žvýkačky.* Tady žvýkačky byly, nebo aspoň možnost je vyrobit, ale o to nešlo.

A jak vlastně vypadal „typický“ terraformátor? Byli drsnými hraničáři, jistě, skvělými techniky, kteří se vydali vydobýt si domov v nejzazších oblastech lidského vlivu jako dávní stavitelé železnic. Ale to byla samozřejmě pitomost. Nikdo se tady nepouštěl do dobrodružného a nebezpečného života, aby mohl rodině posílat pár šestáků. Nebyli ani kolonisty, jejichž osudem bylo vydržet pod cizí oblohou, dokud to nevzdají oni nebo planeta. Po zahájení zrychlených terraformovacích procesů byli sami terraformátoři na první odlétající lodi a zanechávali panenskou planetu, aby na ní žil někdo jiný. Pokud se sami natolik nezamilovali do svého výtvaru, že se rozhodli zůstat navzdory všem pravidlům a rozkazům. A když jsme u toho...

„Tady začínám mít trochu dilema,“ řekl Baltiel, aby ukázal, že to nemá jednoduché, přestože se už rozhodl. „Tohle je bezprecedentní situace. V instrukcích pro naši misi o ní není ani zmínka.“ Úšklebky, všichni si znovu procházeli záznamy uložené v mysli nebo lodní obrazovky, které jim byly k dispozici. „Úplně první terraformační expedice takové instrukce měly. Ty, které probíhaly uvnitř Sluneční soustavy, i ta první mimo ni. Všichni doufali v objev mimozemského života. Ale nenašli ani mikrob, a to utratili obrovské peníze a vyčerpali ohromné zdroje. Proto se s tím pro další mise už nepočítalo. Už nikdy se to do instrukcí nevrátilo. A my si nemůžeme zavolat na Zemi a čekat dvašedesát let, než nám odpovědí, co vymysleli. Rozhodnutí je na nás.“ Tím samozřejmě myslel sebe.

Senkovioho napadlo, že by prostě mohli dalších šedesát let a něco prospat a nechat se lodí probudit, až Země něco vymyslí, ale to zavánělo otrockou oddaností autoritám, kterou sám nikdy nezastával. Překvapil ho ale ten Baltielův zápal zaníceného křižáka. Zřejmě neměl tak ortodoxní povahu, jak si původně myslel.

„Doufám, že mě podpoříte ve velitelském rozhodnutí, které právě činím. Na téhle planetě se prostě nemůžeme jen tak dát do práce,“ řekl Baltiel ke všem. „Byl by to zločin, genocida něčeho, na co už nemusíme narazit po celou dobu existence našeho druhu.“ Dál pokračoval tím, s čím všichni souhlasili. Většinou. Co dělá terraformátora? Pochopitelně ochota neterraformovat, pokud se v místě vyskytuje něco hodně zajímavého. Jako kdyby všichni měli ADHD. Když si Baltiel všiml, že se mračí, vyslal Senkovimu zprávu: *Máte jim to za zlé?*

Ne. A naprosto podporuji vaše rozhodnutí... Senkovi přerušil kontakt a nechal slůvko „ale“ viset nevyslovené ve vzduchu.

A byla hrstka těch, kteří by raději terraformovali. Přišli sem, aby odvedli práci, a přestože nebyli lhostejní k zázrakům, které jim předvedl, nebyli ochotni jen tak sedět na zadku.

„Navrhují, abychom změnili cíl naší expedice,“ pronesl Baltiel ke všem. „Koneckonců máme technické vybavení pro široké spektrum průzkumných úkolů, stejně jako pro úpravy planet. Máme povinnost studovat, co jsme zde našli, a poslat o tom zprávu na Zemi. Nebudeme tady poslední. Tahle planeta se stane klenotem galaxie pro všechny vědce. Ale můžeme být první a odvést dobrou práci tím, že položíme základy. Dostaneme se do učebnic dějepisu. My všichni.“

Tím myslel sebe, ale možná se některá jména objeví v poznámkách nebo získají nesmrtelnost v podobě geografických útvarů. *Štít Senkovi... nebo ne. To vypadá jako návod pro platněře.*

Baltiel si opět získal většinu z nich, ale někteří vypadali stále nespokojení s tímto zvratem událostí. Byli to koneckonců odborníci vybraní k určitému úkolu, ale tohle nebylo ono. Senkovi napočítal čtyři: Maylem, Hanová, Lortisse a Poullister. Zbývajících sedm s Baltielem souhlasilo v tom, co by se mělo udělat.

Senkovi si řekl, že přišla jeho chvíle, a vznesl žádost o slovo. Baltiel si ho úkosem změřil a požádal o doplnění souvislostí. Senkovi mu obratem poslal data svého plánu. *Uvidíme, jestli je tak chytrý, jak si myslí.*

Baltiel dvakrát zamrkal – ta kratičká pauza bylo to jediné, čeho si ostatní mohli všimnout – a úsečně přikývl. „Máte slovo, pane Senkovi.“

Senkovi také zamrkal a olízl si suché rty, protože když se rozdávají body, raději góly dával, než dostával. Všechny oči se upíraly na něho. Odkáslal si, aby získal trochu času, a řekl: „Jde o to, že by nás stejně ne-nechali na pokoji.“ Neměl Baltielovu výmluvnost. Byl rád, že dokáže víc než mumlat si sám pro sebe. „Víte, jak se říkalo Terraformační iniciativě, když jsme opouštěli oběžnou dráhu Země? Projekt Věčnost. Protože tak to je. Teď se lidská rasa stává nesmrtelnou, rozumíte? Jsme mimo Zemi. *Vytváříme nové domovy mezi hvězdami, ať nás hvězdy chtějí, nebo ne. Máme božskou moc. Lidé sem přijdou a budou očekávat, že najdou nový domov. Budou sice žasnout nad medúzami, pohyblivými balvany a kdoví čím, ale brzy začnou klást nepříjemné otázky typu: ‚A který dům je můj?‘ Znáte přece lidi. Všichni je známe. Budou si stěžovat a stěžovat, dožadovat se pořád dokola. Překonali jsme třicet světelných let, a vy nám ukazujete obrázky přílivových bažin.‘ Pokusil se o drobný úsměv a všiml si, že někteří ho napodobili. Baltiel mlčky vyčkával. *Kde tohle všechno vzal? Zadal lodi, aby mu udělala rozbor? Naboural se do mých souborů a přečetl si je ještě před touhle poradou?**

„Ale Yusuf má pravdu,“ pokračoval a trochu křečovitě ukázal na Baltiela. „Nemůžeme provést náš úkol, aspoň ne tak, jak bylo v plánu. Ale můžeme to provést jinak. Podívejte se.“ Začal otevírat své diagramy a údaje, za nimiž se mohl natolik skrýt, že se vzmužil a dokázal pokračovat silnějším hlasem: „Další planeta směrem od slunce, Tess 836g, je v podstatě ledová koule na samé hranici oblasti tekuté vody, ale je geologicky aktivní a terraform 101 říká, že můžeme cíleně bombardovat tektonické zlomy, abychom je naráz aktivovali, a pak už to nebude ledová koule. Plyn, který se tak uvolní, sníží albedo a pak bude planeta teplá natolik, aby se na ní udržela tekutá voda. A je tam trochu pevniny. Jenom trochu. A bude jí víc, jakmile se led promění na kapalinu.“

„O moc víc ne,“ poznamenala Hanová. „Vychází mi dvě celé a jedna desetina procenta celkové rozlohy. Všechno řetězy drobných ostrovů.“ Poslala předběžné výpočty na společný virtuální displej, aby to všichni viděli. Lea Hanová byla nejstarší z nich, o dva roky starší než Baltiel, a její výpočty byly na první pohled bezchybné. *Jemu nikdo do řeči neskákal*, pomyslel si Senkovi, ale Hanová s ním aspoň hrála jeho hru.

„Tak budou kolonisté žít na lodích,“ navrhl. „Buď to, nebo budou žít vedle našich mimozemšťanů, a víte, jak to většinou vypadá po třech nebo čtyřech generacích? Myslíte, že ze všech budou dobří sousedé?“

„To je velice pesimistické hodnocení lidského ducha,“ namítl někdo. Senkovi zadal vyhledání jména a vyšlo mu „Sparke“ a záznam hodnocení jako spolehlivý, ale nikoli geniální.

„S tím bych náhodou souhlasil,“ uzavřel nenásilně téma Baltiel. „Nevíme, jaké bude mezi kolonisty politické klima.“ Výrazy ostatních prozrazovaly, že podstatná část jejich úvah se točí kolem starých novinek ze Země. Nově příchozí by mohli představovat vlnu ideologických fanatiků, kteří by svůj fanatismus praktikovali z dosahu svých pozemských nepřátel. „Nevíme, jaké budou jejich priority,“ pokračoval Baltiel. „Tou můj je zachovat, co jsme zde objevili, a studovat to. Plánuji použít nezávislý modul z *Aegeanu* a nechat ho na oběžné dráze kolem 834h. Hledám dobrovolníky pro jeho posádku. Pan Senkovi se s mou podporou pokusí terraformovat Tess 834g a může k tomu naplno využít lodních zdrojů. Také si najde dobrovolníky, a mohu zaručit, že až se nakonec spojíme se Zemí, bude to jeho tým, který bude mít zajištěnou budoucnost v oboru terraformace.“

Ale pořád to není tak zajímavé jako studium létajících medúz, uzavřel Senkovi, nicméně nemohl popřít, že mu Baltiel dal šanci. Pokud šlo o něho, už promýšlel technické problémy, které bude třeba vyřešit, aby oživil ledový svět.

Nakonec získal Maylema, Poullistera a Hanovou. Nádvkem také Lortisse, u něhož původně předpokládal, že se přidá k týmu Mimozemšťan. Podle jeho odhadu byli tři spolupracovníci o dva víc, než ve skutečnosti potřeboval. Těžkou prací stejně odvedou stroje.

„Jen jednu otázku,“ ozval se chytrolín Sparke ve chvíli, kdy už všechno bylo rozhodnuto. „Co když pod ledem 834g najdete život?“

Senkovi pokrčil rameny. „V tom případě, pokud neovládá rádiové vysílání a nedokáže se velice rychle učit, je nejspíš v hajzlu.“